

[Justitsministeren.]

offentligretlige hensyn, der kan begrunde undtagelse fra offentlighedsprincippet, mens § 5 særligt undtager forskellige slags interne arbejdsdokumenter for at sikre den frie og uformelle udveksling af synspunkter inden for forvaltningen. Bestemmelsen i § 6 undtager sager inden for strafferetsplejen, hvor særlige hensyn gør sig gældende, samt sager om ansættelse og forfremmelse i det offentliges tjeneste. Bestemmelsen i § 7 opretholder de specielle tavshedspligtforskrifter, som ud fra særlige hensyn er fastsat i andre love.

Bestemmelserne i forslaget § 3 og 4, der angår spørgsmålet om, hvilket materiale offentligheden skal have adgang til at gøre sig bekendt med, og i § 8, der handler om, hvad man kunne kalde den formelle fremgangsmåde, svarer stort set til de gældende regler i partsøffentlighedsloven.

Jeg vil gerne — inden jeg går over til at omtale bestemmelserne i lovforslagets kapitel 2 — knytte et par bemærkninger til forslaget om at holde sager om ansættelse og forfremmelse i det offentliges tjeneste uden for den foreslåede offentlighedsordning. Spørgsmålet om, i hvilket omfang disse sager bør omfattes af det almindelige offentlighedsprincip, blev drøftet indgående i offentlighedskommissionen. Ved den endelige vurdering af spørgsmålet delte kommissionen sig i et flertal på 12 medlemmer, der gik ind for, at disse sager generelt undtages fra en offentlighedsordning, og et mindretal på 8 medlemmer, der ikke delte flertallets betæneligheder ved at lade ordningen omfatte også sådanne sager. Jeg var i sin tid selv medlem af offentlighedskommissionen, og på dette punkt delte jeg mindretallets synspunkter.

I forbindelse med udarbejdelsen af det foreliggende lovforslag har jeg taget spørgsmålet op til fornyet overvejelse, og jeg må indrømme, at jeg nu føler mig mindre overbevist om holdbarheden af mindretallets indstilling i offentlighedskommissionens betænkning. Jeg er navnlig blevet betænkelig ved, at fuld offentlighed også i denne sagsgruppe indebærer, at personer, der ansøger om ansættelse eller forfremmelse i det offentliges tjeneste, derved tvinges til at prisgive deres privatliv i videre omfang end de borgere, der af andre grunde retter henvendelse til en offentlig myndighed. Jeg tør heller ikke

afvise, at en udvidelse af ordningen til også at omfatte disse sager kan resultere i, at det i praksis bliver vanskeligere at sikre sig, at den bedst kvalificerede udnævnes til en ledigbleven stilling. Dels vil der være en risiko for, at kvalificerede personer afholder sig fra at søge ledige stillinger, dels er det vel ikke så fjernliggende at antage, at indhentede udtalelser bliver mere forbeholdne.

Jeg vil også gerne i denne forbindelse nævne, at det lovforslag om offentlighed i forvaltningen, som den norske regering fremsatte for nogle måneder siden, generelt undtager disse sager, ligesom en ordning, hvorefter ansættelses- og forfremmelsessager uden videre blev undergivet det almindelige offentlighedsprincip, så vidt vi har kunnet konstatere i justitsministeriet, synes at ville være noget mere vidtgående, end hvad der praktiseres i Sverige.

Som tidligere nævnt har spørgsmålet om indførelse af et almindeligt offentlighedsprincip i forvaltningen været forelagt en række personaleorganisationer. En del af disse er i de fremkomne udtalelser gået imod, at der indføres offentlighed i sager om ansættelse og forfremmelse i det offentliges tjeneste. I forbindelse hermed er der peget på, at spørgsmålet i givet fald måtte gøres til genstand for forhandling med vedkommende organisationer.

Bestemmelsen i lovforslagets § 6, stk. 1, indebærer, at også forslaget regler om partsøffentlighed — ligesom reglerne i den gældende partsøffentlighedslov — er uanvendelige i disse sager, således at dette spørgsmål reguleres af de særlige regler herom i tjenestemandens lov. Jeg er ikke sikker på, at disse regler er helt tilfredsstillende. For det første giver de ikke en ansøger adgang til at gøre sig bekendt med alt det materiale i sagen, der vedrører hans forhold, og for det andet gælder reglerne ikke for alle, der ansættes i det offentliges tjeneste, f. eks. ikke for det overenskomstansatte personale. Jeg er derfor indstillet på under udvalgsbehandlingen at drøfte disse spørgsmål, således at man eventuelt efter forhandling med personaleorganisationerne kan finde frem til en ordning, der falder bedre i tråd med principperne bag de almindelige regler om partsøffentlighed.

I lovforslagets kapitel 2 har man indarbejdet de gældende regler i partsøffentligheds-